

A Fővárosi Ítéltábla a Nébald és Társai Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt **felperes neve (felperes címe)** felperesnek,
a Fintha-Nagy Ügyvédi Iroda (**jogi képviselő címe**) által képviselt **I. rendű alperes neve** (I.rendű alperes címe) I. rendű, II.rendű alperes neve (**II. rendű alperes címe**) II. rendű és a **III. rendű alperes neve (III. rendű alperes címe)** III. rendű alperes ellen, szerződés érvénytelensége iránt indított perében,
a Fővárosi Törvényszék 2012. április 19. napján kelt, 17.G.41.593/2011/20. számú ítélete ellen, a felperes fellebbezése folytán, a 2012. szeptember 14. napján megtartott nyilvános tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy tizenöt nap alatt fizessen meg az alpereseknek személyenként 200.000 (Kettőszázezer) forint + áfa perköltséget, továbbá az államnak - külön felhívásra - 2.500.000 (Kettőmillió-ötszázezer) forint fellebbezési eljárási illetéket.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság a keresetet elutasította; kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 1.016.000 forint, a II. és a III. rendű alperesnek személyenként 127.000 forint perköltséget. Kötelezte továbbá a felperest, hogy fizessen meg az államnak - külön felhívásra - 900.000 forint le nem rótt eljárási illetéket.

Az ítélet indokolása szerint a Fővárosi Bíróság a 2010. augusztus 17-én benyújtott kérelem alapján a felperes felszámolását 2011. március 25. napjára eső kezdő időponttal rendelte el, felszámolóként a CMB Holding Tanácsadó Kft.-t jelölve ki.

A felperes ügyvezetője a felszámolás elrendelését megelőzően **Cs. Z.** volt, aki II.rendű alperes neve II. rendű alperessel együtt a felperes tagja. A társaság irányítását biztosító befolyás mértéke mindkettőjük esetén jelentős. A felszámolási eljárás kezdetét megelőzően a felperes tulajdonát képezték - és az ingatlan-nyilvántartás adatai szerint jelenleg is tulajdonában állnak - a ... belterületi ..., ..., ...,

... helyrajzi számú, valamint a ... belterületi ..., ugyancsak a ... belterületi ... és ... helyrajzi számú ingatlanok.

A felperes és a II. rendű alperes 2011. február 14. napján társasági szerződést kötve (198.000.000 forint törzstőkével) megalapították a I.rendű alperes neve I. rendű alperest, amelyben a felperes 91%-os tulajdont szerzett. A tagok a társaság törzstőkéjét úgy szolgáltatták, hogy a II. rendű alperes 18.000.000 forint pénzbeli hozzájárulás teljesítését vállalta, a felperes pedig 180.000.000 forint értékben, nem pénzbeli hozzájárulásként a fenti ingatlanokat (apportálta) szolgáltatta. A társasági szerződésben - ennek megfelelően - a felperes törzsbetétéjének értékét 180.000.000 forintban, a II. rendű alperesét 18.000.000 forintban határozták meg. A társasági szerződésben a ... belterületi ingatlanok értékét egyenként 10.000.000 forintban, míg a ... ingatlanok összértékét 150.000.000 forintban állapították meg. Az így megalapított Cg.... cégjegyzékszámú I.rendű alperes -t a cégnyilvántartásba 2011. március 1-jén jegyezték be.

Az I. rendű alperes tagjai 2011. március 21-én, március 23-án és 24-én további taggyűlést tartottak, melyen új ügyvezetőt választottak **N. I-né** személyében, és a társasági szerződés módosításáról döntettek. A harmadik taggyűlés során a törzstőke felemeléséről határoztak: eszerint a társaságba a III. rendű alperes belépett, és a társaság részére 180.000.000 forint értékben apportot szolgáltatott, amely a V. Kft.-ben a III.rendű alperes tulajdonában lévő 200.000.000 forint névértékű üzletrészből, 140.000.000 forint névértékű üzletrésznek felelt meg. Az I. rendű alperes törzstőkéje az emelés után 378.000.000 forint lett, és módosították a társaság székhelyét is. A törzstőke felemelésére tekintettel a felperes szavazati jogának arányát 47,6%-ra, a II. rendű alperes szavazati arányát 4,8%-ra, míg a III. rendű alperes szavazati arányát 47,6%-ra módosították. A belépő III.rendű alperes ügyvezetője azonos a felperes korábbi ügyvezetőjével, **Cs. Z. -nal**.

A felperessel szemben folyamatban lévő felszámolási eljárásban 14 társaság jelentett be hitelezői igényt: a bejelentett hitelezői igények teljes összege 868.384.287 forint, amelyből a határidőben bejelentett hitelezői igény 861.728.199 forint.

A fenti tényállás alapján a felperes 2011. május 2-án nyújtott be keresetet az I. rendű alperessel szemben, a I.rendű alperes létrehozására 2011. február 14. napján megkötött társasági szerződés mint a Cstv. 40. § (1) bekezdés a) pontjába ütköző fedezetelvonó ügylet érvénytelenné nyilvánítása, és a Ptk. 237. § (1) bekezdés alapján az eredeti állapot helyreállítása, a felperes által az I. rendű alperesi társaságba apportként bevitt ingatlanok felperes részére történő visszaszolgáltatása iránt. Másodlagos kereseti kérelme - amennyiben az eredeti állapot bármilyen okból nem állítható vissza - a Ptk. 237. § (2) bekezdése alapján az aránytalan előny kiküszöbölésével az érvénytelenség okának megszüntetésére irányult oly módon, hogy az apportált ingatlanok valós értékének megfelelő törzsbetét illesse meg a felperest. Előadta, hogy a II. rendű alperessel a társasági szerződés megkötése és a felperes tulajdonát képező ingatlanok apportálása a hitelezők kijátszására és vagyonkimentésre irányult, mivel az ingatlanok 180.000.000 forintban meghatározott értéke nem tükrözi azok valós vagyoni értékét, tehát az apportálás értéken alul történt.

Az I. rendű alperes érdemi védekezésének előterjesztését követően módosított keresetében egyrészt annak megállapítását kérte, hogy a I.rendű alperes-t létrehozó társasági szerződés a felperes hitelezőivel szemben relatíve hatálytalan, valamint az I. rendű alperest annak tűrésére kérte kötelezni, hogy a felszámolási eljárásban bejelentett és visszaigazolt 868.384.287 forint követelést a felperes az apportálással átruházott ingatlanokból kielégítse. Emellett kérte az alperesek perköltség viselésére kötelezését is.

Hangsúlyozta: a felperes perindítási jogosultsága a Cstv. 40. § (1) bekezdésén alapul, ami a Ptk. 203. § (1) bekezdésében foglalt fedezetelvonó szerződés speciálisan szabályozott esete. Az 1/2011. (VI. 15.) PK vélemény szerint a felszámolás kezdő időpontja után a Cstv. 40. §-a alapján indított megtámadási perben vizsgálható az adós társaság és a szerző fél között létrejött jogügylet fedezetelvonó jellege. Sem jogszabály, sem a bírói gyakorlat nem rendezi azt a helyzetet, amikor egy társasági szerződés a Cstv.-ben szabályozott fedezetelvonó ügyletnek minősül, azonban a Gt.-ben meghatározott okok és határidő miatt a szerződés érvénytelensége nem mondható ki, azaz a Cstv. 40. §-ban írt jogkövetkezményeket alkalmazni nem lehet. Ezért - érvelése szerint - mint mögöttes joganyagra a Ptk. 203. §-ára hivatkozással kizárólag a felperes és a II. rendű alperes között létrejött társasági szerződés hatálytalanságának megállapítása kérhető oly módon, hogy egyidejűleg a szerző felet, azaz az I. rendű alperest a hitelezői követelések ingatlanokból való kielégítésére kell kötelezni. Hangsúlyozta, hogy a Cstv. 40. §-a alapján a per megindítására a hitelezők érdekeit képviselve a felszámoló által képviselt adós társaság is jogosult; a társasági szerződés és ezzel az apportálás fedezetelvonó jellegének megállapításához a Ptk. 203. §-ában foglalt feltételek együttesen megvalósulnak. A felperes perindítási jogosultsága körében utalt még az 1/2002. PJE határozatra, míg a fedezetelvonó jelleg megállapításához szükséges feltételek tekintetében az 1/2011. (VI. 15.) PK véleményben foglaltakat emelte ki.

Azzal érvelt, a hitelezők kielégítési alapjának elvonását jelen esetben az ingatlanok apportálása valósította meg. Az ügylet időpontjában már 15 hitelezőnek 868.000.000 forintot meghaladó követelése állt fenn az adóssal szemben. Az ingatlanok a bejelentkezett hitelezők követelésének fedezetét képezték volna. A felszámolási nyitómérleg szerint az adós mindössze 350.615.000 forint eszközzel rendelkezik, amely nem nyújt fedezetet a bejelentett hitelezői igények kielégítésére. Álláspontja szerint a szerző fél rosszhiszeműsége is megállapítható, amit jelen esetben a Ptk. 203. § (2) bekezdésére figyelemmel vélelmezni kell, mivel megállapítható a társasági szerződést létrehozó felek hozzátartozói kapcsolata: a II. rendű alperes a **felperes** korábbi ügyvezetőjének édesanyja, egyidejűleg a felperesi társaságban jelentős befolyással rendelkező tag. A hitelezői igények kielégítési alapjának részbeni vagy teljes elvonása azért is megvalósult, mert az I. rendű alperesben a felperes tulajdonát képező, most már kisebbségi üzletrész értékesítési lehetőségei korlátozottak, az üzletrész értékét különböző külső tényezők is befolyásolják; ezzel szemben az ingatlanokat a felszámoló könnyebben tudja értékesíteni. Hangsúlyozta továbbá, hogy a 7 ingatlant a felperes 180.000.000 forintért apportálta, miközben ezek valós értéke ennek többszöröse. A ...-i 3 ingatlanra 2012. január 25-én kelt, forgalmi értéket meghatározó szakértői

véleményt csatolt, amely szerint a 3 ingatlan együttes értéke 110.700.000 - 123.200.000 forint összeg között mozog, szemben a 2011. februári apportlista szerinti 30.000.000 forintos értékkel.

Az alperesek a kereset elutasítását és a felperes perköltségben marasztalását kérték. Az I. rendű alperes hangsúlyozta, hogy a felperes a társasági szerződés megkötésében szerződő fél volt, ezért nem rendelkezik perbeli legitimációval arra, hogy a társasági szerződés hatálytalanságának megállapítását, és az ebből eredő jogkövetkezmények levonásának alkalmazását kérje hitelezői érdekeire hivatkozva. A Ptk. 203. §-a a hitelező számára ad lehetőséget relatív hatálytalanságra alapított kereset előterjesztésére az adóssal és adóssal szerződő féllel szemben. Az 1/2002. évi PJE szerint is kizárólag harmadik személy, a társaság tagjának hitelezője számára ad a jogszabály lehetőséget arra, hogy a társasági szerződés alapján nyújtott vagyoni hozzájárulás relatív hatálytalanságának megállapítását kérje. Míg a Cstv. 40. § (1) bekezdése a hitelező mellett kifejezetten keresetelési jogot biztosít az adós nevében a felszámolónak, addig a Ptk. 203. §-a ilyen kitétele nem tartalmaz. A felperes hitelezői relatív hatálytalansági pert nem indítottak, helyettük a felperes próbál eljárni, azonban a jogszabályok, illetve a joggyakorlat nem nevesítenek olyan perbeli legitimációt, amely alapján bármely önálló jogi személyiséggel rendelkező társaság egyik tagja a saját hitelezőjének érdekeire és jövőbeni kielégítésükre hivatkozással hatálytalansági pert indíthatna. A felperes hitelezői lennének jogosultak meghatározott feltételek fennállta esetén ilyen pert indítani, ez a jog azonban a felperest nem illeti meg saját hitelezői érdekében. Arra is hivatkoztak, hogy amennyiben mégis saját jogán indíthatna hatálytalansági keresetet, az idő előttinek minősülne, és a per megszüntetésének lenne helye, mivel a kereset jogalapja és összecszerűsége csak akkor lesz megállapítható, ha a felszámolás befejeződik, és a felperes vagyona értékesítésre kerül. Emellett a Ptk. 203. § (1) bekezdésének együttes feltételei sem állnak fenn, mivel nem bizonyított a fedezetelvonás, ugyanis az ingatlanok apportálásával a felperes üzletrészt szerzett az I. rendű alperesben, ez pedig a felszámolási vagyon részét képezi. E körben utaltak az EBH 2000. évi 326. számú eseti döntésre. Vitatták azt is, hogy a visszaigazolt hitelezői igények fedezeteként mindössze 17.000.000 forint áll rendelkezésre, és hogy az ügylet időpontjában, 2011. február 14-én a felperes fizetéseképtelen volt. Előadták továbbá, hogy a felperes felszámolásával kapcsolatos kérelmet, illetve az elrendelő végzést a felperes nem vette kézhez, a felperes korábbi ügyvezetője a felszámolótól szerzett tudomást a felszámolás elrendeléséről, ami alkalmas a rosszhiszeműség törvényi vélelmének megdöntésére. A felperes által hivatkozott, értéken aluli apportálással és az ingatlanok értékével összefüggésben hangsúlyozták, hogy a fedezetelvonás vizsgálata esetén nemcsak az ingatlanok forgalmi értékét, hanem az üzletrész valós forgalmi értékét is vizsgálni kell, mivel az üzletrész névértéke és valós forgalmi értéke egymástól eltérhet.

Rámutattak arra is, hogy a felperes módosított keresete a II. és a III. rendű alperesre vonatkozóan semmilyen kérelmet nem tartalmaz, ezért erre tekintettel is kérték a kereset elutasítását.

Az elsőfokú bíróság a keresetet alaptalannak találta.

Az elsőfokú bíróság a kereset érdemi vizsgálatát megelőzően, elsődlegesen abban foglalt állást az alperes védekezésére figyelemmel, hogy a felperes perbeli legitimációval rendelkezik-e, azaz jogosult-e a kért jogkövetkezmény alkalmazását saját maga kérni az alperesekkel szemben.

Az I. rendű alperes által felhozott jogi érvekből a fentiek alapján azt találta megállapíthatónak, hogy valójában felperes keresetösségi jogát vitatta, azaz álláspontja szerint a relatív hatálytalanság megállapítása iránti keresetet saját nevében, hitelezők érdekében nem terjeszthet elő, ilyen joga a felperesnek az alperesekkel szemben nincs.

Az elsőfokú bíróság a Ptk. 203. § és Cstv. 40. § alkalmazásainak összefüggéseire vonatkozóan a felperes érvelését nem fogadta el. A felperes egyértelműen a Ptk. 203. § (1) bekezdése szerinti, fedezetelvonó ügylet relatív hatálytalanságának megállapítása esetén érvényesíthető igényt terjesztett elő, azaz keresete a relatív hatálytalanságból eredő jogkövetkezmény levonására irányult azáltal, hogy az I. rendű alperest az apportált vagyontárgyakból való kielégítés tűrésére kérte kötelezni. Az ilyen tartalmú keresetet, és a felperes által érvényesített jogot azonban nem lehet a Cstv. 40. § szerinti speciális megtámadási keresetként értelmezni, mivel maga a jogszabály egyértelműen kimondja, hogy a jogügyletek eredményes megtámadása esetén a Ptk. érvénytelen szerződésre vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni, azaz a Ptk. 237. §-ában foglalt jogkövetkezmények érvényesíthetőek, nem váltható ki a relatív hatálytalanság mint jogkövetkezmény.

Ahogy arra az 1/2002. évi PJE határozat is rámutat, az érvénytelenség és a hatálytalanság fogalma nem használható szinonimaként, mert eltérő jogi tartalommal bírnak, és eltérő jogkövetkezményekkel járnak. A Ptk. 203. § (1) bekezdésében szabályozott, a hitelezőt károsító fedezetelvonó szerződés érvényes szerződés, de meghatározott feltételek esetén harmadik személy, a hitelező irányában hatálytalan. A jogegységi határozat indokolása szerint a cégbejegyzés megtörténte, a társaság létrejötte - a Gt. és a Ctv. rendelkezései ellenére - nem lehet jogi akadálya annak, hogy a társaság tagjának hitelezője a Ptk. 203. §-ában írt jogcímen keresettel kérhesse a társasági szerződés, illetve ennek módosítása alapján nyújtott vagyoni hozzájárulás relatív hatálytalanságának megállapítását, ha a hozzájárulás igényének kielégítési alapját egészben vagy részben elvonta,... stb. A hivatkozott jogegységi határozatból arra lehet következtetni, hogy a relatív hatálytalanság megállapítását és az ebből eredő jogkövetkezményeket a társaság tagjának hitelezője, azaz olyan személy jogosult kérni, akinek fedezetét az adott ügylettel elvonták.

Ezt támasztja alá az 1/2011. évi (VI. 15.) PK vélemény 11. és 12. pontja, amely szerint a felszámolás kezdő időpontja után a Cstv. 40. §-ának speciális rendelkezése alapján támadható meg a Ptk. 203. §-ában és a Cstv. 40. § (1) bekezdés a)-c) pontjaiban meghatározott tényállási elemeknek egyaránt megfelelő fedezetelvonó jogügylet. A Cstv. 40. §-a szerinti tényállási elemek körén kívül eső ténybeli alapon, vagy amennyiben a hitelező a jogvesztő megtámadási határidő eltelte miatt nem támadhatja meg, vagy a jogügylet tárgyát képező vagyon nem kerülhet vissza az adós felszámolás hatálya alá eső vagyonába, ez nem akadálya annak, hogy az arra jogosult hitelező a Ptk. 203. §-a alapján pert indítson. Az idézett PK véleményből is az a jogi álláspont vonható le, hogy a Ptk. 203. §-a alapján az

arra jogosult hitelező indíthat pert. A Ptk. 203. §-ának rendelkezését idézve azt a következtetést vonta le, hogy a felperes mint szerződő fél nem jogosult, mert nem a Ptk. 203. § (1) bekezdése szerinti harmadik személy. Ezért a felperes mint szerződő fél, a saját maga által kötött ügylet hitelezőkkel szembeni relatív hatálytalanságának megállapítását nem kérheti.

A fentiek alapján az elsőfokú bíróság a keresetet keresetőségi jog hiányában mint alaptalan utasította el. Ezért az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperes a III. rendű alperessel szemben külön megfogalmazott kereseti kérelmet nem terjesztett elő, a II. rendű alperest illetően pedig a megállapítási keresetnek lehetett tekinteni. Mivel az a hitelezőkkel szembeni relatív hatálytalanság megállapítására irányul, melyet felperes saját nevében nem jogosult érvényesíteni, ez a kereseti kérelem a II. rendű alperessel szemben is alaptalan.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a felperes támadta meg fellebbezéssel, amelyben az első fokú határozat megváltoztatásával annak megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperest létrehozó társasági szerződés a hitelezőkkel szemben relatíve hatálytalan. Ezen kívül kérte az I. rendű alperes kötelezését annak tűrésére, hogy a hitelezők által bejelentett és visszaigazolt 868.384.287 forint követelést a felperes az apportálással átruházott ingatlanokból kielégítse. Kérte továbbá az alperesek perköltség viselésére kötelezését is.

Előadta: már a keresetpontosításban is kifejtette, hogy a következetes bírói gyakorlat és a 1/2011. (VI. 15.) PK vélemény szerint a felszámolás kezdő időpontja után a Cstv. 40. §-a alapján megindított megtámadási perben vizsgálható az adós társaság és a szerző fél között létrejött jogügylet fedezetelvonó jellege. A per megindítására - a hitelezők érdekeit képviselve - a felszámoló által képviselt adós is jogosult, tehát felperes perindítási jogosultsága a Cstv. 40. §-án alapul.

Az 1/2002. Polgári jogegységi határozat kimondja, hogy a társasági szerződés érvénytelensége a Gt. 12. § (4) bekezdésben meghatározott okok miatt állapítható meg, azaz a Cstv. 40. §-ában alkalmazott jogkövetkezmény, az érvénytelenség és az eredeti állapot helyreállítása nem alkalmazható. A Gt. 9. § (2) bekezdése szerint alkalmazandó a Ptk. 203. §-ában szabályozott, hitelezőt károsító fedezetelvonó (társasági) szerződés érvényes szerződés, de a hitelező irányában hatálytalan. A társasági szerződés alapján a gazdasági társaság részére nyújtott vagyoni hozzájárulás a tulajdonjog átruházását eredményező, visszterhes ügylet, a Ptk. 203. §-ában írt feltételek megvalósulása esetén pedig a gazdasági társaság köteles tűrni, hogy a hitelező az átruházott vagyoni betétből kielégítést keressen.

Ennek értelmében a kért jogkövetkezmény - a társasági szerződés jogi természetéből adódóan - nem irányulhat a társasági szerződés érvénytelenségének megállapítására (a Cstv. 40. §-a csak ezt biztosítja), hanem a bíróság a társasági szerződésnek (mint fedezetelvonó jogügyletnek) a felszámolási eljárásba bejelentkezett hitelezőkkel szembeni relatív hatálytalanságát mondhatja ki. Ilyen értelemben - a korábbi beadványaiban kifejtett jogi indokok miatt - a II. és a III. rendű alperes között létrejött társasági szerződés hatálytalanságát kell megállapítani, a szerző felet (I. rendű alperes -t) pedig a követelések ingatlanokból való kielégítésének tűrésére kell kötelezni.

Álláspontja alátámasztásaként hangsúlyozta:

A bírói gyakorlat szerint a Ptk. és a Cstv. egymással a lex generális és a lex speciális viszonyában állnak, az előbbi akkor kerül alkalmazásra, ha az utóbbi külön, vagy eltérő rendelkezéseket nem tartalmaz. A fedezetelvonó szerződések vonatkozásában is érvényesül ez a viszony, vagyis a Cstv. 40. § (1) bekezdése a Ptk. 203. § (1) bekezdésében foglalt ún. fedezetelvonó szerződés speciálisan szabályozott esete (BH 2004. 142.).

Úgy vélte: a tényállást egyrészt a Cstv. 40. §-a szerint kell megvizsgálni és minősíteni (ezzel igazolva perindítási jogosultságát), másrészt pedig a Ptk. 203. §-a alapján (ezzel alátámasztva a relatív hatálytalanság mint jogkövetkezmény alkalmazását).

Kifogásolta, hogy a társasági szerződés fedezetelvonó jellegének megállapítását az elsőfokú bíróság érdemben nem is vizsgálta.

Az alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyására és a felperes másodfokú perköltségük megfizetésére kötelezésére irányult.

Előadták: a felperes eredeti kereseti kérelmét - amely a Cstv. 40. §-án alapult - módosította, és már nem tartotta fenn, így azt az elsőfokú bíróság vizsgálni sem tudta. A jogi képviselővel eljáró felperes pedig a módosított kereseti kérelmében annak a megállapítását kérte, hogy az I. rendű alperest létrehozó, a felperes és a II. rendű alperes között létrejött társasági szerződés a felperes hitelezőivel szemben relatíve hatálytalan, és kérte az I. rendű alperest annak a tűrésére kötelezni, hogy a felperes felszámolási eljárásában a hitelezők által bejelentett és visszaigazolt követelést a felperes az I. rendű alperes tulajdonában álló ingatlanokból kielégítse.

Kiemelte: a bíróság a jogvitát a kereseti kérelem és az ellenkérelem korlátai között bírálhatja el. Ebből következően az elsőfokú bíróság a felperes kereseti kérelméhez, ami egyértelműen relatív hatálytalanságra, illetve ennek jogkövetkezményére irányult, és az alperesek ellenkérelmeihez kötve volt, attól nem térhetett el, kizárólag ezen kérelmek keretei között bírálhatta el.

A Ptk. 203. §-a és az alkalmazott, a felek által felhozott bírói gyakorlat csak bizonyos személyi körnek, nevezetesen a hitelezőknek teszi lehetővé, hogy az adóssal és az adóssal szerződő féllel szemben a relatív hatálytalanságra alapított kereseti kérelmet terjesszenek elő, más személyeknek ilyen joga nincs.

A perbeli esetben azonban a felperes az I. rendű alperesnek nem hitelezője, és soha nem is volt a hitelezője, a felperes az I. rendű alperes egyik tagja, és az I. rendű alperes alapításakor a felperes által teljesített apportálás semmilyen fennálló igényének a fedezetét nem vonta el.

A felperes és a II. rendű alperes az I. rendű alperest létrehozó társasági szerződés aláírásakor nem kötöttek relatív hatálytalan szerződést, nem vonták el a felperes hitelezőinek a fedezetét sem. Az apportálás önmagában nem jelent fedezetelvonást, és az apportálás nem is ingyenes ügylet. A létrejött üzletrész változatlanul a hitelezők rendelkezésére áll, abból kielégítést kereshetnek.

A fellebbezés nem alapos.

Az elsőfokú bíróság a döntése alapjául szolgáló tényállást helyesen állapította meg, s helytálló az abból levont jogi következtetése is.

A Ptk. 203. §-a, illetve az 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 40. §-a olyan önálló jogintézmények, melyeknek szabályai, rendeltetésük funkcionális hasonlósága ellenére sem cserélhetők fel vagy vonhatók össze, sem az igényérvényesítésre jogosultak, sem az alkalmazandó jogkövetkezmények vonatkozásában.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben, hogy a Ptk. 203. §-ának (1) bekezdése alapján a szerződő felek (adott esetben a felperes és a II. rendű alperes) eredményesen nem követelhetik az e jogszabályhely szerinti jogkövetkezmény alkalmazását. A Ptk. 203. §-a alapján ugyanis a harmadik személy igényének kielégítési alapját részben vagy egészben elvonó szerződés (egyéb törvényes feltételek fennállása esetén) e harmadik személy irányában hatálytalan, ezért csak e harmadik személy alapíthat sikerrel jogot a Ptk. 203. §-ára. A felperes azonban mint a szerződéskötésben részt vett fél, nem minősül harmadik személynek.

Helyesen foglalt állást az elsőfokú bíróság abban a kérdésben is, hogy a perbeli társasági szerződés megtámadására csak a 2006. évi IV. törvény (Gt.) 12. §-ának (1) bekezdésében taxatív felsorolt tényállások alapján van helye a cég bejegyzését követően [2006. évi V. törvény (Ctv.) 69. § (1) bekezdés]. A bejegyzést követően a Cstv. 40. §-a alapján, noha annak tényállásaihoz az érvénytelenség jogkövetkezményeinek [Ptk. 237. §] alkalmazása kapcsolódik, a társasági szerződés érvénytelensége nem állapítható meg.

A Cstv. 40. §-ával kapcsolatban az ítéletábra az alábbiakra mutat rá:

A Cstv. 40. § (1) bekezdésének 2004. április 1. napját megelőzően hatályos szövege szerint a Cstv. 40. § (1) bekezdésében meghatározott tényállások alapján a felszámoló saját nevében volt jogosult az e §-ban meghatározott szerződések megtámadására. A Cstv. 40. §-ának a 2004. évi XXVII. törvény 53. §-ával módosított szövege értelmében azonban, a Cstv. 40. §-a alapján a szerződés megtámadására már nem a felszámoló a saját nevében, hanem az általa képviselt adós jogosult. Amíg a korábbi szabályozás szerint a felszámoló a hitelezők érdekében az adós javára, saját nevében perindításra feljogosított harmadik személynek minősült, addig a 2004. évi XXVII. törvény 53. §-ával módosított Cstv. 40. §-a értelmében a felszámoló már az adós képviselőjeként jogosult a szerződés megtámadására; ez utóbbi rendelkezések alapján a szerződést megtámadó - a felszámoló által képviselt - adós nem minősül harmadik személynek.

A Legfelsőbb Bíróság a 3/2008. polgári jogegységi határozatában - szakítva a korábbi bírói gyakorlattal, amelynek lényege szerint a Cstv. 40. §-ára alapított megtámadás szankciója a relatív hatálytalanság megállapítása esetén az elvont vagyon felszámolási vagyonba való visszatérítése és a felszámolási eljárásban mint totális végrehajtási eljárásba való felosztása volt -, arra az álláspontra helyezkedett, hogy a Cstv. 40. § (1) bekezdés a)-c) pontjában meghatározott jogügyletek

eredményes megtámadása esetén - a Cstv. eltérő rendelkezése hiányában - a Ptk. érvénytelenségre vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni.

A Cstv. 40. §-ának (1) bekezdését módosító 2009. évi LI. törvény a Cstv. 40. §-ának (1) bekezdésébe iktatta: „a jogügyletek eredményes megtámadása esetén a Ptk. érvénytelen szerződésre vonatkozó rendelkezéseit kell alkalmazni”.

A fentiekből az következik, hogy a Legfelsőbb Bíróság kötelező erejű [Alaptörvény 25. cikk (3) bekezdés, Alkotmány (1949. évi XX. törvény) 47. § (2) bekezdés] jogegységi döntésénél fogva, illetve a hatályos jogszabályi rendelkezések folytán a szerződés Cstv. 40. §-ának (1) bekezdésére alapított megtámadása esetén a relatív hatálytalanság mint jogkövetkezmény nem alkalmazható.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

Mivel a fellebbezés nem vezetett eredményre, az ítéltábla a Pp. 78. § (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest az alpereseket képviselő ügyvéd közreműködésével összefüggésben felmerült és - egyéb körülmények mérlegelése mellett - a per tárgyának értékére és a másodfokú eljárás tartamára, illetve az abban kifejtett ügyvédi tevékenységre figyelemmel, a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. § (1), (2), (5), illetve 4/A. § (2) bekezdése alapján, mérlegeléssel megállapított másodfokú perköltség megfizetésére.

A pervesztes felperes az Itv. 46. §-ának (1) és 74. § (3) bekezdésére, továbbá a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján köteles az államnak külön felhívásra megfizetni a feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket [1/2012. közigazgatási-munkügyi-polgári jogegységi határozat].

Az elsőfokú bíróság által elrendelt perfeljegyzés törlését az ingatlan-nyilvántartásról szóló, 1997. évi CXLI. törvény (Inytv.) 65. § (2) bekezdése alapján lehet kérni az illetékes fölhivataltól a keresetet elutasító ítélet alapján.

Budapest, 2012. szeptember 14.

Pálné dr. Mikola Júlia s.k.
a tanács elnöke

. Vuleta Csaba s.k.
s.k.
előadó bíró

dr. Farkas Mária
bíró

A kiadmány hitelül:
(Varga Beatrix)